

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **S. Z.**,  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,  
w dniu 9 stycznia 2018 r.,  
zażaleń wniesionych przez obwinionego S. Z. i jego obrońcę,  
na zarządzenia Przewodniczącego Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego przy  
Prokuratorze Generalnym z dnia 27 września 2017 r. oraz z dnia 13 października  
2017 r., sygn. PK I OSD [...] o odmowie przyjęcia wniosków o wznowienie  
postępowania,  
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

### **p o s t a n o w i ł:**

**utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenia.**

### UZASADNIENIE

Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2017 r. podjął zawieszone postępowanie dyscyplinarne przeciwko obwinionemu S. Z. – prokuratorowi Prokuratury Rejonowej w P. w stanie spoczynku.

Obwiniony złożył dwa wnioski (z dnia 13 września 2017 r. oraz z dnia 3 października 2017 r.) o wznowienie postępowania Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego w sprawie podjęcia zawieszonego postępowania dyscyplinarnego.

Zaskarżonymi zarządzeniami Przewodniczący Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 27 września 2017 r.

oraz z dnia 13 października 2017 r. odmówił przyjęcia tychże wniosków, jako niedopuszczalnych z mocy ustawy.

Zażalenie na zarządzenie z dnia 27 września 2017 r. złożyli obwiniony i jego obrońca, a na zarządzenie z dnia 13 października – obwiniony S. Z..

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniesione zażalenia są oczywiście bezzasadne i w konsekwencji zaskarżone zarządzenia Przewodniczącego Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym należało utrzymać w mocy.

Nie ulega bowiem żadnym wątpliwości, że zgodnie z przepisem art. 164 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze, „Prokurator Generalny, rzecznik dyscyplinarny oraz ukarany prokurator mogą wystąpić do organu, który wydał decyzję kończącą postępowanie, o wznowienie postępowania dyscyplinarnego”, a więc wniosek o wznowienie postępowania może dotyczyć wyłącznie „decyzji kończącej postępowanie dyscyplinarne”. Za taką natomiast w żadnym wypadku nie może zostać uznana decyzja o „podjęciu zawieszonego postępowania dyscyplinarnego”, gdyż nie rozstrzyga ona („nie kończy”) o żadnej zasadniczej kwestii. Dlatego należy przyjąć, że decyzja o podjęciu zawieszonego postępowania dyscyplinarnego nie ma przymiotu orzeczenia prawomocnie kończącego postępowanie dyscyplinarne w sprawie (co do jego głównego przedmiotu), gdyż postanowienie to - jak słusznie wskazano w zaskarżonych zarządzeniach - dopiero „otwiera drogę do kontynuowania zawieszonego uprzednio postępowania dyscyplinarnego”. Z tego też względu nie mogą do tego postępowania mieć odpowiedniego zastosowania przepisy Kodeksu postępowania karnego dotyczące m.in. wznowienia postępowania, gdyż wniesienie takiego nadzwyczajnego środka zaskarżenia jest dopuszczalne w stosunku do orzeczenia rozstrzygającego o przedmiocie postępowania (zob. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2013 r., VI KZ 15/12, LEX nr 1254751*).

Wniosek o wznowienie postępowania, w przedmiocie podjęcia zawieszonego postępowania dyscyplinarnego nie podlega rozpoznaniu w trybie przewidzianym w art. 540 § 1 k.p.k., ani też wskazanym w art. 540a k.p.k., 540b k.p.k. czy art. 542 § 3 k.p.k. Treść powyższych unormowań wskazuje na to, że odpowiadają one ściśle jedynie postępowaniu rozstrzygającemu w kwestii odpowiedzialności karnej

(dyscyplinarnej) oskarżonego (obwinionego). Stanowisko to jest już ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 października 1997 r., II KZ 130/97, OSNKW 1998, z. 1 - 2, poz. 10, z dnia 12 czerwca 2003 r., IV KZ 16/03, R-OSNKW 2003, poz. 1290, z dnia 29 stycznia 2007 r., IV KO 118/07, LEX nr 346765, z dnia 17 września 2008 r., IV KO 108/08, OSNKW 2008, z. 12, poz. 99, z dnia 28 marca 2012 r., IV KO 16/12, z dnia 28 listopada 2013 r., IV KO 76/13, z dnia 21 stycznia 2015 r., IV KO 100/14, z dnia 6 maja 2015 r., IV KO 32/15, z dnia 29 lipca 2015 r., IV KO 55/15; z dnia 15 marca 2017 r., IV KO 104/16).

Wprawdzie, co oczywiste, podjęcie zawieszonego postępowania dyscyplinarnego może mieć pewnego rodzaju negatywne konsekwencje dla obwinionego, nie zmienia to jednak faktu, iż rozstrzygnięcie to nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie dyscyplinarne w zakresie odnoszącym się do tej odpowiedzialności obwinionego S. Z..

Z tych też względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.